

Адвентистський ВІСНИК

№ 5 (347)
травень 2019

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьогомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ГДЕ Я И ДЕТИ, которых дал мне Господь?

Когда Господь спросил Адама в раю: «Адам, где ты?», разве Господь не знал, где он? В Библии читаем: «Куда пойду от Духа Твоего, и от лица Твоего куда убегу?» (Пс. 138:7). Вопрос «Где ты?» был задан Адаму, для того чтобы падший человек осознал свое состояние. «Адам, что с тобой? В каких отношениях ты сегодня находишься со Мной? Где ты?» Когда сегодня я слышу вопрос: «Где ты и дети твои, которых дал тебе Господь?», этот вопрос – об отношении моем и моих детей к Господу. Где мы находимся и куда стремимся? Каковы ценности мои и моих детей? Что определяет эти ценности в моей семье?

2

Сила
Евангелия

6

Чотири важливих
учителі в житті
людини

8

Губка или
медовые соты?

9

Я сам молити-
муся за сина

13

ГДЕ Я И ДЕТИ, которых дал мне ГОСПОДЬ?

Когда Господь спросил Адама в раю: «Адам, где ты?», разве Господь не знал, где он? В Библии читаем: «Куда пойду от Духа Твоего, и от лица Твоего куда убежу?» (Пс. 138:7). Вопрос «Где ты?» был задан Адаму, для того чтобы падший человек осознал свое состояние. «Адам, что с тобой? В каких отношениях ты сегодня находишься со Мной? Где ты?» Когда сегодня я слышу вопрос: «Где ты и дети твои, которых дал тебе Господь?», этот вопрос – об отношении моем и моих детей к Господу.

Господь установил для Своего народа духовные ориентиры, глядя на которые, тот мог выбрать верный путь жизни и смело идти по нему. Каин построил город, в котором хотел отстраниться от Бога. Это положило начало цивилизации, стремящейся без Бога построить рай на земле. Подобные идеи до сих пор привлекают множество людей. Потомки Каина были искусными мастерами, кузнецами, музыкантами; они создавали разные орудия, в том числе и музыкальные. У потомков Сифа были иные надежды. Читаем в Евр. 11:10 об Аврааме: «Ибо он ожидал города, имеющего основание, которого художник и строитель Бог».

Так где сейчас мы и дети наши? Этот вопрос призывает нас задуматься о том, где мы находимся и куда стремимся. Каковы ценности мои и моих детей? Что определяет эти ценности в моей семье?

То, что происходит сегодня с подрастающим поколением, не ново для нас. Сократ так говорил о молодежи своего времени: «Нынешняя молодежь привыкла к роскоши. Она отличается дурными манерами, презирает авторитеты, не уважает старших. Дети спорят с родителями, жадно глотают еду и изводят учителей». А это высказывание принадлежит одному вавилонскому мудрецу, надпись найдена при раскопках Древнего Вавилона: «Эта молодежь растленна до глубины души. Молодые люди злокозненны и нерадивы. Никогда они не будут походить на молодежь былых времен. Молодое поколение сегодняшнего дня не сумеет сохранить нашу культуру».

Однако ничто не изменит наших детей и нашего отношения к ним, если мы не определимся, куда идем. Почему это так важно сегодня? Потому что нынешнее поколение растет без твердых духовных ориентиров. Нашим детям не приходится отстаивать соблюдение субботы в школе, терпеть поношения за веру, им не ведом страх перед преследованиями и лишением родительских прав.

В Книге Судей записана печальная история израильского народа, потерявшего духовные ориентиры (Суд. 2:6-11). Автор книги Судей указывает на основную причину падения нравов в народе Израиля. Идолопоклонство началось тогда, когда ушло поколение, пережившее яркие опыты с Богом, выстрадавшее свою веру. Его сменило поколение, которое с комфортом обосновалось в Ханаане и больше не искало Господа всем сердцем.

« Нам необходимо воспитывать в себе и наших детях глубокое неподдельное уважение к Слову Божьему. Если дети видят, что для родителей Слово Божье – закон, то оно будет законом и для них. »

Рассказывают историю о пасторе Ляшенко, во время войны отказавшемся убивать. В г. Могилев-Подольский 28 адвентистов седьмого дня были приговорены к расстрелу. Их загнали в сарай, в котором уже было почти столько же других протестантов – пятидесятников и баптистов. Они также отказались убивать. Там, в сарае, в ночь перед расстрелом пастор Ляшенко предложил адвентистам провести Вечерю Господню. Баптисты и пятидесятники также пожелали присоединиться к Вечере. После Вечери Господней пастор Ляшенко обратился к ним с такими словами: «Мы все идем на смерть за соблюдение заповеди “Не убей”. Мы выражаем почтение этой заповеди, она дороже нам жизни нашей. А что вы можете сказать по поводу Четвертой заповеди, о соблюдении субботы?» И еще 28 человек приняли адвентизм перед смертью.

Утром всем, кроме пастора Ляшенко, отменили смертный приговор. Пастора вывели на площадь. Там собралось мно-

го людей. Полковник выстроил солдат. По его мнению, «предателя» нужно было расстрелять публично. Пастору была дана возможность сказать последнее слово. Он говорил о скором Пришествии Христа, о надежде на воскресение, о прощении грешников. В конце пастор Ляшенко спел удивительно красивый псалом. Когда был отдан приказ стрелять, солдаты не смогли его исполнить. Тогда разъяренный полковник выхватил автомат и расстрелял пастора.

В тех местах еще долго помнили о том, что во время войны был расстрелян адвентист, прославивший Господа своей смертью. Сегодня мало кто из нас переживает глубокие духовные опыты. Многие оказываются забытым или не вдохновляет нас. Мы теряем духовные ориентиры. И наша адвентистская молодежь просто не знает, куда идти.

«Городом Каина» после потопа стал Вавилон, символ стремления человека к богатству, благополучию и успеху. Но дети Божьи и после потопа продолжили свой путь к городу Божьему. Авраам и Лот, придя в Палестину, долгое время вместе кочевали в этом благодатном краю – до тех пор, пока не пришло время отделиться друг от друга. Мы помним, какой выбор сделал Лот. Он увидел «окрестность Иорданскую», прекрасную долину, богатые города и принял решение поселиться там. Его семья выбрала не только место проживания, но и иные духовные ориентиры. Лот и его дети поселились рядом с людьми, отличавшимися крайней порочностью. Он пожертвовал жизнью своих детей и жены ради безбедной и комфортной жизни.

Авраам сделал иной выбор. Он помнил о городе, к которому стремился, и о том, что он странник и пришлец на этой земле. «Любимы средствами, какие только были в его власти, Авраам старался оградить своих людей от близкого знакомства с язычниками. Ибо он знал, что близкое знакомство со злом незаметно разру-

шит святые принципы. Самой главной заботой было запретить доступ в любой форме лжерелигии и запечатлеть в сознании людей величие и славу живого Бога как единственного Существа, достойного поклонения... Любовь Авраама к детям и своим домочадцам побуждала его стоять на стороне их религиозных убеждений, передавать им познание Божественных уставов как самое драгоценное наследство, какое он мог оставить им и, следовательно, всему миру. Всех учили помнить о своей зависимости от Небесного Отца. Таким образом, родителям не было нужды оказывать давление на детей, а со стороны детей требовалось полное послушание... Личный пример Авраама, молчаливое влияние его повседневной жизни являлись постоянным уроком» (Э. Уайт. Патриархи и пророки. С. 141, 142).

У Лота были совсем другие ориентиры. Он стремился обеспечить своим детям прекрасную жизнь, но только на Земле. Те, кто, подобно Лоту, делает это ценой вечных интересов, осознают впоследствии, что все их приобретения обернулись ужасной потерей. Многие, подобно Лоту, увидят своих детей погибшими, а себя едва спасенными. Если бы они поступили благоразумно, то были бы уверены, что их дети, пусть и лишенные некоторых жизненных благ, унаследуют главное богатство – вечность с Богом.

ДВА ПОДХОДА К ВОСПИТАНИЮ

В Священном Писании показано, к каким результатам привели эти два противоположных подхода к воспитанию. Дочери Лота, следуя примеру растленных жителей Содома, рядом с которыми они прожили много лет, напоили своего отца и разделили с ним ложе. Из-за потомков Лота, моавитян и аммонитян, народ Божий долгое время терпел всевозможные лишения.

Аврааму Бог повелел принести в жертву сына. На горе Мориа был явлен результат воспитания в семье Авраама. Когда отец и сын поднялись на гору, Авраам рассказал Исааку, что ему предстоит сделать. «Измученный горем старик, истерзанный внутренней борьбой в течение трех страшных дней, не в силах был бороться с крепким молодым человеком. Но Исаака с детства приучили доверять и с готовностью повиноваться. И теперь, узнав намерение Божие, он добровольно покорился. Вера его была так же несомненна, как вера Авраама... С нежностью он старался облегчить скорбь отца, успокоить его, дрожащими руками привязывавшего сына к жертвеннику» (Э. Уайт. Патриархи и пророки. С. 152). Вот разница между дочерьми Лота и сыном Авраама.

Ежедневно мы выбираем, по какому пути нам идти, пересматриваем свои ценности. Что слышат наши дети, когда мы возвращаемся домой после богослужения? Мы ожидаем, что проповеди, гимны и молитвы окажут положительное влияние на наших детей, и они изменятся. Однако большее влияние на них оказывает

то, что они слышат о богослужении дома за обеденным столом. **Присутствие на богослужениях позитивно сказывается на детях, но большее впечатление на них производит поведение родителей по утрам. Обращаются ли родители к Господу в молитве? Является ли Слово Божье для них насущной пищей или же они вспоминают о Боге только в субботу?**

Ежедневно мы выбираем, в какую сторону нам пойти – к городу Каина или городу Божьему, и увлекаем за собой наших детей. Им не нужны просто речи и увещания. Личный пример наиболее поучителен. Наступит день, когда родители окажутся лицом к лицу с последствиями своего поведения. Так было с Аароном, которому пришлось хоронить своих детей. Так было и с Илием, служителем Божьим, чьи дети погибли навеки. Эти дети не были обуздываемы родителями, они потакали их прихотям (1 Цар. 3:13).

« Мы ожидаем, что проповеди, гимны и молитвы окажут положительное влияние на наших детей, и они изменятся. Однако большее влияние на них оказывает то, что они слышат о богослужении дома за обеденным столом. »

Современным родителям не всегда легко противостоять упрямству детей. Дети не хотят молиться, не хотят идти в церковь. Они хотят одеваться так, как им нравится – модно, ярко, с обилием украшений. Они проводят много часов за компьютерными играми. Родители покупают телевизор, даже не подозревая, что язычество оказывает на их детей большее влияние, чем краткие домашние богослужения. **Родители отдают детей на откуп дьяволу, лишь бы они не мешали им.**

Современные дети бесконтрольно тратят свое время и карманные деньги. Родители подростков, загляните в их школьные тетради. Почитайте, что пишут учащиеся христианских школ. Посмотрите на картинки в социальных сетях, которыми они делятся, и вы поймете, чем заняты их умы. **И не удивляйтесь тому, что спустя некоторое время этот милый, улыбчивый ребенок, смиренно сидевший на богослужениях с Библией на коленях, повзрослев, уходит в мир. Ему с раннего**

детства многое было позволено. Он не знал никаких ограничений.

Американский психолог Джеймс Добсон пишет, как к нему однажды обратилась мать, которая не могла справиться со своим сыном. Мальчику было 13, и он делал все, что хотел. Оказалось, когда ему еще не было трех лет, он однажды плюнул матери в лицо. Она сказала, что так делать нельзя и что хорошие дети так не поступают, за что получила еще один плевков. Мать не знала, что ей делать и просто вышла из комнаты, а вслед ей снова полетел плевков. После этого сын получил неограниченную власть над своей матерью.

Дети каждый день испытывают родителей своими требованиями. Родители, не бойтесь быть твердыми, отстаивая Божьи принципы. Если вы будете проявлять бесхребетность в отношении детей, если дети будут руководить вами, то вы вместе пожнете проклятие, а не благословение.

Родители и дети! Ежедневно мы сталкиваемся со своей немощью. Мы не в состоянии совладать с самими собой. Дети не в состоянии быть послушными, а родители не в состоянии удержать своих детей от зла. Когда я думаю о своем ребенке, от одной мысли, сколько ошибок я как отец совершил, меня охватывает страх. Нам необходимо остановиться на своем пути и оглядеться по сторонам. Только так мы сможем увидеть, где оказались, и узнать, каковы сегодня наши отношения с Богом и нашими детьми.

Что нам нужно сделать, чтобы впоследствии мы могли сказать: *«Вот я и дети мои, которых дал мне Господь»* (Евр. 2:13)?

Нам необходимо воспитывать в себе и в наших детях глубокое неподдельное уважение к Слову Божьему. Если дети видят, что для родителей Слово Божье – закон, то оно будет законом и для них.

Также важно проявлять почтительное отношение к Духу пророчества. В трудах Духа пророчества дано много полезных советов по воспитанию детей. Эти советы вы не найдете в светской литературе. Если родители, воспитывая детей, не ориентируются на советы Духа пророчества, их труды вряд ли будут успешными.

Самым эффективным средством в воспитании детей являются не только слова и наказание, но бодрствование и молитва, дабы дети не попали в сети врага. Вот что удерживает наших детей от зла.

Прекрасный совет дал родителям Иисус Христос: «Будьте как дети». Родители смогут воспитать детей для Царства Небесного лишь в том случае, если будут по-детски искренними и непосредственными в своих отношениях с Небесным Отцом.

Пусть Господь благословит нас в воспитании детей, чтобы мы, когда придет время, могли представить Ему наших, некогда непослушных, детей как Его заслугу и сказать: «Господи, вот я и дети мои, которых Ты дал мне!»

Александр Лисичный

НЕ ХЛІБОМ САМИМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА

Безгрішність і перемога в спокусі

Роздуми над Матв. 4:1-4;
Марка 1:12, 13; Луки 4:1-4

Карантанія... Перше на землі криваве поле бою Божого Сина з дияволом. Те саме поле бою, на якому програв Адам. Успіх сатани у спокушенні Адама і Єви в Едемі надав сміливості ворогу Бога та людини, і він гордовито хизувався перед ангелами, що коли прийде Христос у людському тілі, то виявиться слабшим за нього, диявола, і буде переможений його владою. Сатана сподівався, що занепаляй духом і смертельно голодний Христос втратить віру в Свого Отця і зробить чудо для Себе. Якби Він зробив це, План спасіння був би зруйнований. «Диявол розраховував посіяти в серці Христа сумнів у любові Отця, щоб Він в пориві відчаю і під впливом гострого голоду використав Свою чудодійну силу заради Себе Самого, вирвавши тим самим Себе з рук Небесного Отця». Ви чуєте, який намір сатани став сутнісно спокуси для Господа Ісуса? Дух пророцтва зазначає: «Воістину, це було справжнє спокушення для Христа» (див. Е. Уайт. Христос-Переможець. С. 219; Вибрані вісті. Т. 1. С. 268, 269, 275; Христос – надія світу. С. 119).

Справжнє спокушення... У деякого виникає певний сумнів щодо реальності загрози, котра нависла над Божим Сином на Карантанії, адже Він мав безгрішне, святе ество, «Христос не пізнав гріх на Своему особистому досвіді», Він був безгрішний (Е. Уайт. Христос-Переможець. С. 259). Він був Боголюдиною, володів Божественною природою. Дехто вказує на цей факт і запитує: «Як же бути нам? Адже ми грішники. Чи може Господь бути прикладом для нас, недосконалих людей, у подоланні спокус?»

«Беручись за цю тему, нам слід прислухатися до слів, сказаних Христом до Мойсея біля неопалимої купини: “Скинь взуття своє зі своїх ніг, бо місце, на якому ти стоїш, є земля свята” (Вих. 3:5). Ми повинні підходити до вивчення даної теми з покірним серцем... Без допомоги Святого Духа наші спроби розібратися в цьому питанні безнадійні» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 1. С. 244, 249).

БЕЗГРІШНІСТЬ ТА БОЖЕСТВЕННІСТЬ НЕ ПОЛЕГШУВАЛИ, А ПОСИЛЮВАЛИ СПОКУСИ БОГОЛЮДИНИ

Христос як Бог не міг бути спокушуваний, але як людина Він зіткнувся зі спокусами. Не Бог зазнав диявольських спокус, не Бог зустрічав нападки грішників. Це була Небесна велич, що стала людиною, Він упокорив Себе до нашої людської при-

Уільм Дайс. Страдник.

роди. «Він прийшов у наш світ не для того, щоб виявити послух меншого Бога Богу більшому, але Він прийшов як людина, покірна святому Законові Божому». Спокуси, яких зазнав Христос, були страшною реальністю. Жах цієї реальності полягав у тому, що Він міг у найтяжчий момент поступитися спокусі й повестися на брехливі обіцянки сатани. Адже Його людська природа була створена і з огляду на це не мала навіть ангельської могутності. «Він міг піддатися спокусам, інакше ця битва була б повним фарсом» (там само, Т. 3. С. 129-131, 140; Христос-Переможець. С. 128, 214).

БЕЗГРІШНІСТЬ ТА СПОКУСА

Святе Писання називає Ісуса другим Адамом. Моральне ество Христа було таким, як в Адама в його безгрішному стані. Однак в усьому іншому, якій б сфері Його людського ества та Його оточення ми не торкнулися, Ісус залишався в прогрішній порівняно з нашим безгрішним праотцем.

Чи була безгрішність Адама гарантійним засобом проти падіння в спокусі? Ні! Пріхопадіння першої людини цьому доказ! Безгрішність Христа також не була гарантом перемоги. Чи було найбільш нищівне оточення Ісуса і Його найсильніші спокуси, незрівнянні із жодними людськими, обов'язковими умовами для падіння? Ні! Велика перемога Ісуса цьому свідчення. У скільки разів умови другого Адама були гіршими, у стільки разів більше шансів для падіння Він мав. Ісус вистояв, а Адам упав.

СПРАВЖНЯ ПРИЧИНА ПОДОЛАННЯ СПОКУСИ

Стверджувати, що Христос мав більше шансів перемоги в боротьбі зі спокусами, ніж звичайна людина, бо Його ество було безгрішне і відрізнялося від ества простої людини, позбавлене істинності. Безгрішність та Божественність посилювали спокуси Господа, а не полегшували. Чому?

«Людська природа Христа була подібна до нашої. Однак Він гостріше відчував страждання, оскільки Його духовна природа була вільна від усякого гріха і пороку. Переживання, пов'язані зі стражданнями, були прямо пропорційні Його чистоті» (Е. Уайт. Вибрані

вісті. Т. 3. С. 129, 131; Т. 1. С. 283, 284).

«Його страх перед моральним падінням був таким же сильним, як страх смерті» (Е. Уайт. Христос-Переможець. С. 276).

Чи відчували ви щось подібне? Безгрішність не полегшувала, а посилювала спокуси Господні. Найбільшою спокусою для Сина Божого було використати Свої Божественні можливості для Себе, з чим ніколи не зіткнеться жоден смертний.

Не безгрішність є причиною й умовою перемоги в спокусах. «Сонна артерія» духовного ества людини – найтісніший зв'язок з Богом. Ось у чому полягає велика таємниця подолання спокуси. Ось на що Ісус постійно звертав погляди людей, перебуваючи на землі. Не безгрішність була осередком словесної та життєвої проповіді Сина Людського, а нерозривне єднання з Отцем: «Я нічого не можу робити Сам від Себе»; «Отець у Мені, Я в Отці»; «Перебувайте в Мені, і а Я в вас» (Івана 5:30; 14:10-11; 15:4). Ніяка буря сатанинської люті не могла порушити Христового доконалого єднання з Богом. Докладніше про подолання спокуси ми поговоримо в одній з наступних публікацій.

ХРИСТОС МІГ ПІТИ НА КАРАНТАНІЮ У ЄСТВІ БЕЗГРІШНОГО АДАМА

Однією з причин спокушення на Карантанії була необхідність спростувати диявольські наклепи на Божий Закон, його твердження про неможливість для людини виконати цей Закон.

Для того щоб спростувати диявольські претензії, Ісус міг піти на Карантанію в естві, абсолютно ідентичному еству безгрішного Адама. Йому не обов'язково було набувати ество, подібне до нашого. Не було жодної необхідності, щоб Його людська природа була ідентична нашій. Але Господь прийняв людське ество, коли воно було ослаблене тисячоліттями деградації і регресу, щоб Його велика перемога перевершувала необхідний і достатній для спростування диявольських звинувачень результат.

Який «запас міцності» має План спасіння. Якби згрішив увесь Всесвіт, потенціал великої перемоги Христа був би достатній для її відкуплення.

Давай с тобой молитвами общаться...

Давай с тобой молитвами общаться,
Друг друга вспоминая тихо в них.
И Бог поможет чуду совершаться,
От сердца к сердцу протянувши нить.

Давай с тобой молитвами общаться,
Нести в мольбе все нужды ко Христу.
Нет, не свои, друг друга, а казаться
Должно тебе, что ты принес свою.

Молитвами давай с тобой общаться,
Коль друг от друга будем далеко,
Над суетою мира возвышаться
И чувствовать сердечное тепло.

Давай с тобой молитвами общаться
Христу вверяя жизнь, а не судьбе,
Все больше, больше к Богу приближаться,
Тогда во благо будет все тебе и мне.

Давай с тобой молитвами общаться...

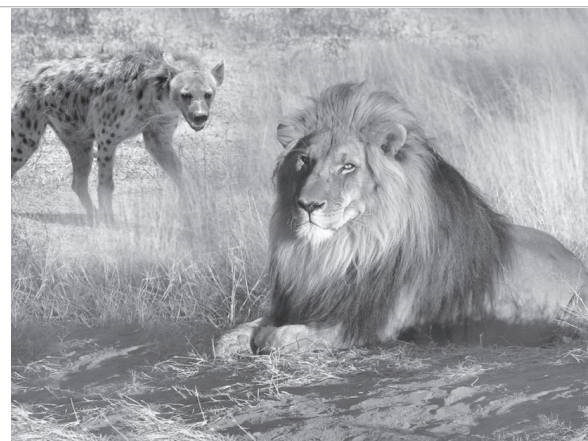

НЕ СВАРИСЯ БЕЗ ПРИЧИНИ

Лев спокійно спав, коли до нього прибігла гієна й закричала: «Вставай, боягузе! Ти називаєш себе царем звірів, але цураєшся мене, гієни. Ти боїшся мене! Давай, бийся зі мною!» Спокійно подивившись на гієну, лев відповів: «Якщо я воюватиму з тобою і (що цілком неймовірно) ти переможеш, завтра всі навколо кричатимуть, що гієна перемогла лева. Якщо перемога буде за мною (а так воно і буде), ніхто нічого не скаже, адже в цьому немає нічого дивного. Однак найгірше те, що я провоняюся гієною».

Не сварися без причини. Щороку люди гинуть через те, що хтось не зміг проковтнути образу. Чи можна уникнути безглузвих трагедій? Чому розбіжність переростає в суперечку не на життя, а на смерть? Якщо згадаємо свої сварки, то помітимо, що в більшості з них не було вагомої причини для протистояння. У чому сенс таких суперечок?

Біблія радить уникати розбрату. Та коли йдеться про принципові питання, правду необхідно неодмінно захищати. Мудрість у тому, щоб визначити, яке питання сут-

тєве та важливе. Дехто вважає: влаштувати в автобусі сварку через те, що тобі наступили на ногу, – правильно. А якщо ремонт у сусідів не дає тобі поспати вдень, то можна відразу починати війну. Якщо ти щодня розмовляєш з Богом, то Господь відкриє твої очі та розум, щоб ти міг відрізнити важливе від незначного.

Нехай твої стосунки з людьми будуть позитивними. Простягай руку нужденному, підбадьорюй пригноблених, будь чуйним до засмучених. Почни з рідних та близьких. «Не сварися з людиною дармо, якщо злого вона не вчинила тобі» (Прим. 3:30).

Трудно ли ЛЮБИТЬ человека?

Несколько лет назад группа психологов провела исследование, в основу которого легла притча о добром самарянине. Они встретились с группой студентов-богословов и попросили каждого из них подготовить небольшой доклад по теме о добром самарянине. Затем студенты должны были пройти через переулок к соседнему зданию, чтобы представить доклад. По дороге каждый студент встречал актера, игравшего роль человека, который попал в беду – он лежал в переулке, стонал и кашлял.

Всего лишь несколько студентов остановились, чтобы помочь ему или хотя бы спросить, в порядке ли он. А некоторые из них даже перешагнули через «жертву», чтобы добраться со своим докладом в соседнее здание.

Психологи пришли к выводу, что сострадание и любовь к человеку слишком

часто остаются теорией, но не проявляются на практике. Легче восторгаться человеколюбием, чем любить отдельно взятых людей, особенно тех, кто неинтересен, непривлекателен и раздражает. Любовь ко всем в целом может стать поводом для того, чтобы никого конкретно не любить. Перейдите сегодня от теории к практическому служению людям.

«Навіть у найкращих з нас є неприємні риси характеру. Ось чому важливо вибирати в друзі тих, хто не відвернеться від нас, навіть якщо побачить нашу недосконалість. Взаємна повага і ввічливість – ось основа будь-яких взаємин. Ми маємо проявляти любов і повагу одне до одного, незважаючи на помилки і недосконалості ближніх (якими б жажливими вони нам не здавалися), оскільки це в душі Христа. Необхідно виховувати в собі покірність і бути поблажливим до чужих помилок. Це викоринить егоїзм і вузькість мислення, що зробить нас великодушними до інших людей.

Е. Уйт. Пасторське служіння. С. 95

▶ ***

Якщо Христос володів безгрішною людською природою, якщо Він володів Божественною природою, чи може Він бути прикладом для нас недосконалих людей у подоланні спокус? Христос явив нам взірєць у всьому.

На кожне запитання, що виникає в нашому житті, на кожну проблему, на кожну складну ситуацію у нас є відповідь: Ісус! Немає в житті християнина таких обставин, на які у Господа не було б відповіді. Немає такої ситуації, навіть найскладнішої і бентежної, у якій Він не залишив би нам приклад, як ми повинні поводитися.

Як же мені перемагати гріховні спокуси в гріховній оболонці, у гріховному естві? Так само, як це робив Христос, постійно зміцнюючи Своє єднання з Богом. Для нас це означає «стати учасниками Божої природи» (2 Петра 1:4).

Ольга Стасюк

ПРОДОВЖЕННЯ
в наступному номері

Сила Евангелия

«Павел, раб Иисуса Христа, призванный Апостол, избранный к благовестию Божию, которое Бог прежде обещал через пророков Своих, в святых писаниях, о Сыне Своем, Который родился от семени Давидова по плоти и открылся Сыном Божиим в силе, по духу святыни, через воскресение из мертвых, о Иисусе Христе Господе нашем, через Которого мы получили благодать и апостолство, чтобы во имя Его покорять вере все народы, между которыми находитесь и вы, призванные Иисусом Христом, — всем находящимся в Риме возлюбленным Божиим, призванным святым: благодать вам и мир от Бога Отца нашего и Господа Иисуса Христа» (Рим. 1:1-7).

Подобно апостолу Павлу, каждый из нас пережил опыт призвания. Дух пророчества говорит, что работать с умами людей — самая большая честь, какая может быть оказана нам. В богословской академии, в которую я поступил, бытовало негласное «правило» — провинившегося студента отправляли в академический отпуск — «на практику». У многих сложилось представление, что «практика», то есть служение в церкви, — это наказание. Потому все студенты боялись практики. Окончив академию и став пастором, я понял, что служить людям, привлекая их к вере, — это великая честь и не менее великое призвание. Как народ Израильский завоевывал Ханаан, так и каждый из нас, служитель Божий, призван завоевывать сердца людей. *«Ибо я не стыжусь благовествования Христова, потому что оно есть сила Божия ко спасению всякому верующему, во-первых, Иудею, потом и Еллину»* (Рим. 1:16). *«А мы проповедуем Христа распятого, для Иудеев соблазн, а для Еллинов безумие, для самих же призванных, Иудеев и Еллинов, Христа, Божию силу и Божию премудрость»* (1 Кор. 1:23-24). Обратите внимание на то, что Павел называет Евангелие силой Божьей.

Сила Евангелия — в том, что оно меняет сердце и жизнь человека, постепенно восстанавливая в нем образ Божий, утерянный при грехопадении. Принимая Благою весть и обращаясь к Богу, человек преобразуется. Он становится похожим на Иисуса Христа. Каждому из нас хотелось бы видеть именно такой результат нашего служения. Описывая силу Евангелия, апостол Павел использует греческое слово «*δυναμис*». От этого слова произошло название известной взрывчатой смеси — «динамит». Небольшое количество этой смеси обладает большой разрушительной силой. Почему Евангелие далеко не всегда разрушает оковы греха? Почему так мало желающих посвятить свою жизнь Господу

и принять крещение? И почему не все, кто крестился, изменили свою жизнь?

Павел пишет, что он призван к благовестию. Разве мы сегодня не благовествуем? Проповедь Евангелия продолжается. Вернемся к сравнению силы Евангелия с силой взрывчаткой. Для того чтобы взрывчатая смесь взорвалась, необходим еще один важный элемент — детонатор, или взрыватель. Без него взрыва не произойдет. Только с ним взрывное устройство становится очень опасным. Какой «детонатор» необходим для того, чтобы Благая весть «сработала», чтобы она стала силой Божьей ко спасению всякому верующему? Это опыт спасения. Знания о Боге, о Его любви и доброте, основанного только на теоретических фактах, недостаточно. Попытки развить в себе добродетельный характер независимо от Христа часто приводят к противоположным результатам. Опыт спасения, затрагивающий душу человека, дается только Богом. Кто не родится от Духа, не может увидеть Царствия Небесного. Для того чтобы Евангелие стало преобразующей силой, человек должен пережить опыт спасения.

Опыт спасения включает в себя покаяние, исповедание, прощение, оправдание и освящение. Нам необходимо пережить или обновить свой опыт спасения, и тогда наши свидетельства будут иметь силу. Также нужно, чтобы те, кому мы свидетельствуем, пережили этот опыт. *«Многие молодые люди, посылаемые на духовную работу, не понимают Плана спасения и того, что представляет собой истинное обращение. Нам нужно просвещение в этом вопросе, а служителям следует посоветовать уделять особое внимание темам, объясняющим, что такое истинное обращение. Все, кто принимает крещение, должны доказывать, что они были обращены»* (Э. Уайт. Вера и дела. С. 19).

До того, как прийти в церковь, я трижды прочел Библию и возвращал Богу

десятину. Мне посоветовали прочитать книгу Э. Уайт «Путь ко Христу». Она показалась мне тогда очень скучной. В ней не говорилось о доктринах, все было понятно. Меня же в то время очень интересовали библейские пророчества. Однако, я прочел эту книгу и поставил ее на полку. После окончания духовной академии меня направили на служение в пгт. Любашовка. Со временем я заметил, что со мной происходит нечто необычное, что я уже не такой, каким был раньше. Не было прежней веры. Знания были, а веры — не было. Я много молился и размышлял об этом. Наконец, принял решение перечитать снова Библию и книги Духа пророчества. Прочитав 73-ю главу книги «Патриархи и пророки», получил ответы на свои вопросы.

Я понял, что мне нужно возвращать в себе практическую духовность, искать волю Божью. На память пришло название давно прочитанной книги Э. Уайт «Путь ко Христу». Решил перечитать эту книгу с молитвой. Еще пять раз прослушал ее в аудиозаписи. Бог многое открыл мне через эту книгу. Недаром в 2009 г. она стала миссионерской книгой года. Сейчас я не понимаю, почему когда-то она показалась мне скучной.

«Серьезнейшая ответственность возложена на тех, кто призван Богом трудиться в Слове и учении ради созидания Церкви Его. От имени Христа они должны умолять людей примириться с Богом, и выполнить это поручение они смогут, лишь получив свыше мудрость и силу» (Э. Уайт. Служители Евангелия. С. 13).

Мы проповедуем Божью силу и Его мудрость. Давайте вновь переживем опыт спасения с Богом, чтобы мы могли приводить людей к Спасителю.

**Андрей
Бабенков**

Притягательность РАБСТВА

Апостол Павел был удивлен, что верующие в Галатии были готовы вернуться в «рабство», отказавшись от свободы во Христе (Гал. 5:1). «Так ли вы несмысленны, – писал он, – что начавши духом, теперь оканчиваете плотью?» (3:3). Свобода, оказывается, – это нелегкое бремя. Чем же так привлекательно духовное рабство? Сквозь призму Послания к галатам посмотрим на нашу жизнь.

Подобно израильтянам, мы, обретя свободу в пустыне, склонны со временем тяготиться ею и вздыхать о Египте. Мы понимаем, что наш выбор – не между Египтом и Ханааном, «землей, где текут молоко и мед», а между Египтом и пустыней. Пустыней жаркой, утомительной, которой не видно конца-краю. Точнее, видно, но только верой.

Наша память обладает свойством со временем смягчать негатив, поэтому раны от бичей затягиваются, а вкус дынь и лука становится все привлекательней. Рабство как антипод свободе, о которой мы читаем в Послании галатам, имеет свои явные преимущества.

О каком же рабстве говорит Павел галатам?

• «Если бы я и поньше угождал людям, то не был бы рабом Христовым» (1:10).

В первых двух главах Павел полемизирует со склонностью христиан Галатии впасть в зависимость от человеческого авторитета. Боязнь того, что подумают люди, зависимость от чужого мнения других знакомы большинству из нас.

• «Наследник... ничем не отличается от раба» (4:1).

В этом тексте сокрыто описание духовного состояния многих христиан. Они уже наследники, но ощущают и ведут себя по-прежнему как рабы. Они зависимы от прошлого. Провозглашая себя детьми Небесного Отца, они продолжают бороться с чувством «безОтцовщины», непринятия, отчуждения. Поэтому Павел убеждает нас,

что «Бог послал Духа..., вопиющего „Авва, Отче“» (4:6).

• «Дела плоти известны» (5:19). Здесь речь идет о рабстве у плотских привычек. Даже ясное понимание их пагубности не означает автоматического избавления от них. Павел говорит нам о пути освобождения, образно описывая его как «распятие плоти» (см. 5:24). Образ распятия указывает на то, что борьба с плотскими привычками будет болезненной, продолжительной (на кресте люди умирали днями) и требующей решительности (твердой, как вбивание гвоздей).

Почему человек склонен сознательно возвращаться к подобным формам рабства? Несмотря на то, что рабство приносит проблемы, оно может «избавить» от проблем, порожденных свободой.

О каких же «преимуществах» рабства упоминает Павел в Послании галатам?

«Мы заключены были под стражею закона» (3:23). Слово «стража» означает «охрана», «надзор», «обеспечение безопасности». Эта форма «рабства» подразумевает зависимость от уже сложившегося образа жизни, пусть проблемного, но дающего чувство предсказуемости и защищенности. А свобода – это пугающая неизвестность.

Нам живется намного проще, если кто-то за нас решает, что правильно, а что – нет. Мы испытываем чувство уверенности и определенности. Свобода же – это риск принять неверное решение со всеми вытекающими последствиями. Мне нередко приходилось слышать просьбу:

Отсутствие парализующего страха перед неизвестностью, перед мнением других, стремление исполнить Божью волю, чего бы это нам ни стоило, – вот суть настоящей свободы во Христе. «Итак, стойте в свободе, которую даровал вам Христос, и не подвергайтесь опять игу рабства» (Гал. 5:1).

«Пастор, вы скажите мне, это можно делать или нельзя?» Вместо прямого ответа, который удовлетворил бы и успокоил человека, я призываю его самостоятельно сделать выбор. Выбирая, мы должны полагаться на Слово Божье и наставления Святого Духа.

Рабство привлекательно тем, что решает за нас проблему мотивации. Нас «заставляют» действовать обстоятельства, решения других людей, своды правил и прочее. Подчиняться гораздо легче, чем побуждать себя. Не это ли лежит в основе нашего желания услышать «обличающую проповедь» – такую, чтобы «проняло», чтобы нас так «стегнуло бичом» Слова Божьего, что мы мигом побежали бы от греха к праведности? Чувствуя, как трудно подняться над собственной ленью, равнодушием, слабостью, мы совсем не против, чтобы кто-нибудь повел нас в Царство Божье. Безынициативность и комплекс «жертвы» – серьезные проблемы для нас.

Путь к подлинному освобождению Павел видит в «жизни в Духе». «Дух дышит, где хочет... а не знаешь, откуда приходит и куда уходит» (Ин. 3:8). Отсутствие парализующего страха перед неизвестностью, перед мнением других, стремление исполнить Божью волю, чего бы это нам ни стоило, – вот суть настоящей свободы во Христе. «Итак, стойте в свободе, которую даровал вам Христос, и не подвергайтесь опять игу рабства» (Гал. 5:1).

Роман Гейкер

Не смотри на себя, смотри на Христа. Это самое главное, потому что конечный результат будет зависеть от того, кто занимает наши мысли. Если мы будем смотреть на себя, это приведет нас к разочарованию и поражению. У Бога есть лучший путь. Он просит нас смотреть на Христа. Это просто и надежно.

Алехандро Буйон

4

ВАЖЛИВИХ УЧИТЕЛІ В ЖИТТІ ЛЮДИНИ

ПЕРШИМИ ВЧИТЕЛЯМИ ДИТИНИ Є БАТЬКИ. Саме вони закладають основу її життя. Ця основа повинна бути правильною, узгоджуватися з біблійними та людськими цінностями. Батькам слід пам'ятати одну істину: цінностей навчити лише на теоретичному рівні неможливо, їх переймають. Недарма кажуть, що дитина навчається не з того, що вона чує, а з того, що вона бачить. Кевін Леман у книзі «Переваги домашнього виховання» пише: «Ваші діти спостерігають за кожним вашим рухом і подумки фіксують його у своїй пам'яті. Ваші переконання і власний приклад закарбовуються у вигляді фундаменту, на якому будується характер вашої дитини. Це є перша школа, перша освіта, яку дитина здобуває, спостерігаючи за вчинками своїх батьків».

Святе Писання, звертаючись до батьків, каже: *«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї»* (Прим. 22:6). Слово «привчай» означає «виховувати, наставляти, по-святичати, урочисто відкривати», тобто демонструвати дитині ті цінності, яких ти дотримуєшся. Дитина бере з вас приклад і вчиться жити так само. *«І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчаючи цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидитимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх»* (Пс. Зак. 6:5-8). Спочатку ти, як батько чи мама, це перейми, живи відповідно, а потім синів цього навчи. Усе, що відбувається вдома, стосунки між подружжям, між батьками і дітьми, усе це є освітою і школою.

УЧИТЕЛЬ, ВИКЛАДАЧ, ПЕДАГОГ.

Це другі вчителі. Вони справляють вагомий вплив на життя дитини, оскільки діти багато часу проводять у навчальних закладах. Дуже важливо, якому вчителю ми віддаємо свою дитину, якою він є особистістю, як передає власний досвід школярам чи студентам і, найголовніше, як він до них ставиться.

В одну зі шкіл на роботу влаштувався учитель початкових класів. Директор школи, зайшовши з ним до класу, відрекомендував його дітям. Ті, як заведено, встали з поваги до вчителя, а той у відповідь вклонився кожному ряду, у якому сиділи першокласники. Так він робив щодня.

Якось директор зауважив: «Не ви, а діти повинні перед вами схилитися в пошані». На що вчитель відповів: «Ні, ви помиляєтесь. Це я повинен перед ними низько кланятися, тому що переді мною – майбутні директори шкіл, учителі, президенти, лікарі, інженери, кухарі. Тому коли я виявляю до них пошану, то й вони свого часу так само низько вклоняться перед тими, кому покликані служити і поважати». Григорій Сковорода сказав: **«Лише той учитель, хто живе так, як навчає».**

«Нічого не робить наперекір чи з марнославства, але в покорі вважайте одне одного більшим за себе» (Фил. 2:3). Господь навчає нас, щоб ми з повагою ставилися до будь-кого, незалежно від освіти, статусу, віку. Бог з повагою ставиться навіть до тих, хто оступився чи відійшов від Нього. Коли Адам і Єва згрішили, Він не звернувся до них: «Ну де ти там, бешкетнику? Хто тобі дозволив той плід зірвати?» Він звернувся до нього на ім'я: «Адаме, де ти?» Це диявол вішає різні ярлики, прізвиська і номери.

Відомий психолог Віктор Франкл, автор книги «Людина у пошуках справжнього сенсу», пише, що з новачка в концтаборі знімали весь одяг. Це було принизливо. Йому присвоювали номер, який, щоб не забути, він мав наколотися на руку, вишити на своєму новому в'язничному одязі. Це свідчило про те, що віднині він не особистість, він не має імені, а лише номер. Диявол принижує, Бог поважає.

Учителі, викладачі, навчайте з серцем, яке любить і поважає того, хто перед вами. Щоб діти отримали від вас не лише знання, а й перейняли ваші цінності.

СУСПІЛЬСТВО, ЦЕРКВА, КО-

ЛЕКТИВ. Виховання відбувається і в колективі. Легко бути святим, коли ти на самоті. Колектив шліфує характер. Інколи дивуєшся зі своєї поведінки в громадському транспорті, колективі, церкві. Тому Бог створив Церкву не лише як засіб для спасіння людей, а і як засіб виховання.

«Я, в'язень у Господі, прошу вас, щоб ви поводитися гідно звання, до якого були покликані, з усякою покірністю і лагідністю, з довготерпінням, в любові підтримуючи одне одного» (Ефес. 4:1-2). Чому саме так потрібно ставитися одне до одного? Тому що ми різні за вихованням, темпераментом, характером, з різних сімей, з різними поглядами і вподобаннями. Коли ми збираємося разом, хтось щось не так сказав, хтось не так відреагував – і це може призвести до сум'яття, образ, непорозуміння, різних недобрих почуттів. Бог нас об'єднує разом, щоб ми вчилися жити разом, вчилися сприймати одне одного, допомагати одне одному, з любов'ю розуміючи одне одного. Людина створена бути в соціумі і шліфувати свій характер.

КНИГА. Вона відіграє велику роль у формування свідомості людини. Американський експерт із саморозвитку Жордін Кормер назвала чотири причини, щоб читати книги.

● **З'являється натхнення.** Читання книг стимулює розумову діяльність людини, покращує пам'ять і підвищує творчий потенціал. Книга може надихнути на створення нових проектів, ідей, на подорожі або отримання будь-якого цінного досвіду.

● **Підвищується впевненість у собі.** Читання допомагає розширити словниковий запас і межі інтелекту. Відчуваючи себе обізнаною в тих чи інших питаннях, людина стає готовою до будь-яких життєвих викликів.

● **Розвивається розуміння різних поглядів на життя.** Читання книг розвиває соціальні навички і здатність до емпатії, тобто співпереживання.

● **Зменшується стрес.** Читання – така собі форма релаксації. Книга здатна одночасно активізувати мислення і розслабити, відволікти від проблем. Читання – прекрасний спосіб психологічного омолодження.

Якщо книги, написані людьми, можуть справляти такий сильний вплив на

свідомість людини, то як же змінює людину Книга книг – Біблія. Апостол Павло, звертаючись до молодого служителя Тимофія, пише: *«І ти змолоту знаєш Святе Писання, що може тебе зробити мудрим для спасіння через віру в Ісуса Христа. Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, на всяке добре діло готова»* (2 Тим. 3:15-17). Апостол підкреслює, що коли ти читаєш Слово Боже – сам Бог стає твоїм учителем. А Він – найкращий учитель!

«Наша молодь не читає Біблію. Якби я мав вам дати якусь пораду, то сказав би: наближуйтеся до Бога», – писав І. Франко. Чи сказав би про нашу молодь сьогодні Франко так само?

Гарі Алан Айронсайд, один з відомих проповідників першої половини ХХ століття, народився в Торонто, Канада. Його життя було сповнене віри. У критичні моменти його потреби були дивовижним чином задоволені. Коли йому було два роки, від тифу помер його батько, сім'я зубожіла.

Якось, коли не було що їсти, мама Гарі накрила на стіл, розставила чашки і налила туди звичайну воду. Потім з двома своїми синами сіла за стіл, і вони звершили подячну молитву за те, що на столі була вода. Після молитви хтось постукав у двері. До них прийшов чоловік, який заборгував його мамі певну суму. У руках він тримав велику сумку картоплі і запитав, чи може віддати борг картоплею. Вона погодилася. Цей чоловік став негайно відповіддю Бога на їхню молитву. Хоч ця сім'я завжди терпіла нестатки, але матір змогла дати своїм дітям те, що неможливо купити, – справу за Божим Словом.

Розповідають, що коли Гарі було 10 років, він почув, як хтось розповідав, що щороку прочитує всю Біблію. Йому це сподобалося, і він почав це практикувати у своєму житті. До 14 років він прочитав Святе Письмо 14 разів. У нього була тільки шкільна освіта, але любов до читання Слова Божого дала йому неймовірну гостру пам'ять і знання. Він привів сотні людей до Бога.

Навіщо нам сьогодні читати Біблію? Навіщо цим перейматися? Жодна інша книга у світі не познайомить нас з нашим Спасителем, не вкаже нам, куди йти, як будувати своє життя, і не дасть нам найкращу християнську освіту.

Найкращий Учитель Ісус Христос сказав, що блаженна людина, яка читає, слухає і виконує слова Книги Божої. Навчайтеся щодня в Бога і нехай у вашому житті будуть лише найкращі вчителі!

**Володимир
Велечук**

ГУБКА или МЕДОВЫЕ СОТЫ

Говорят, что существует три вида дающих: «кремень», «губка» и «медовые соты».

Для того чтобы извлечь пользу из кремня, вы должны его ударить. Но даже в таком случае в результате вы получаете только осколки и искры. Чтобы извлечь жидкость из губки, ее необходимо сжать. Чем больше давления вы оказываете, тем больше получаете. Однако медовые соты просто переполняются собственной сладостью.

Члены Церкви, которых можно символически отнести к категории «губка», чувствуют обязанность отдавать десятую часть своего дохода из-за повеления, данного в Мал. 3:10. Но они не дают какие-либо дополнительные средства сверх оговоренной десятины. Тем не менее, пророк Малахия убеждает Божий народ в том, что Господь ожидает от них не только десятин, но и пожертвований в поддержку Своего дела (Мал. 3:8). «Соты» же с

радостью дают сверх десятин щедрые пожертвования, чтобы поддержать нуждающихся (см. Втор. 26:1, 2).

Энтони Росси был бедным сицилийским иммигрантом, принявшим Иисуса как своего личного Спасителя. Однажды утром, находясь в церкви, он молился: «Господи, если Ты дашь мне идею для бизнеса, обещаю отдать часть заработанного на продвижение Твоего дела». В то утро его озарила мысль о свежесжатом апельсиновом соке. Росси стал известным христианским бизнесменом, который основал компанию по производству фруктовых напитков *Tropicana*. Он сдержал данное Богу обещание и в течение 60 лет ежемесячно отдавал на дело Божье до 50 % своего дохода.

К какой категории мы сегодня отнесем себя: к «губке» или «медовым сотам»?

ЗАЗДРИСТЬ можна вилікувати

Єврейське слово «кінá», перекладене як «зздрість», буквально означає «всепоглиняльни ревності», «обурення» і «лють». У біблійному розумінні зздрість – хвороба душі. Соломон назвав її гнилизною кісток. Гнилизна роз'їдає, захоплює все нові й нові ділянки, поглинає і руйнує. Часто ми не помічаємо цього вчасно, а коли зауважимо, буває вже надто пізно.

Хтось сказав: «Не так черв'як їсть дерево або міль, як вогонь зздрості пожирає кістки зздрісників і занемищує душу». Зздрість гризе людину не тому, що їй чогось бракує, а через те, що в іншого щось є. Людина починає порівнювати. Її мучить нав'язлива думка, що не дає спокою, ніби інші кращі за неї. Апостол Павло говорить: *«Не сміємо судити чи рівняти себе до інших, що хвалять самі себе; але ті, що самі себе міряють по собі і порівнюють себе з собою, не є розумними»* (2 Кор. 10:12).

Уперше зздрість як хвороба виникла в сатани ще в раю. Люди, які прислухаються до його голосу, будуть вишукувати чужі вади, виставляти інших у фальшивому світлі та обмовляти їх, аби тільки самим піднятися. Однак ніщо духовно занемищене не ввійде в Небеса. Якщо ті, хто плекає цей дух, не зміняться, їм не потрапити на Небеса, адже вони почали б критикувати й ангелів. Вони зздрили б чужим вінцям. Вони не знали б, про що говорити, якби не змогли порушувати питання про недосконалість і помилки інших.

Нерозважливість виливається в почуття, позбавляючи людину здатності

бути щасливою. Зздрісна людина сама страждає від своєї зздрості. Це прихована агонія.

Як і будь-яку хворобу душі, зздрість можна вилікувати. Коли ти відкриєш своє серце Ісусові, Він допоможе тобі по-іншому дивитися на цей світ. Ти побачиш цілі, завдання і прекрасні вершини, на які тобі належить піднятися. Не гай часу, спостерігаючи за тими, хто йде своїм шляхом. Твоя боротьба не проти інших людей. Ти борешся із собою. Успіх інших повинен тебе радувати, а не засмучувати.

У Біблії є чимало настанов, які закликають нас виявляти любов, терпіння, повагу в наших словах і ставленні до інших. Любов Ісуса в душі ніколи не приведе до зздрості та злості. Ми повинні щосили оберігати ніжний паросток христоподібної любові у своєму серці. Він не зростатиме, якщо про нього як слід не дбати.

На нас чекає шлях внутрішнього розвитку, але ми не прямуватимемо ним самі. Не намагайся зцілитися самотужки інакше твій шлях закінчиться в пустелі релігійного цинізму.

Розплющ очі, поглянь на сонце, на чудеса творіння. Ти – частина цього дива. Твоя мета не в тому, щоб дістатися туди, де перебувають інші, а щоб втілити Божий задум щодо тебе. Будь щасливий у Господі, бо *«лагідне серце – життя то для тіла, а зздрість – гнилизна костей»* (Прип. 14:30).

Небо помічає всіх, хто оточує себе атмосферою миру й любові. Такі не залишаться без нагороди. Вони встануть у великий Господній день.

Божья рука

Есть реки, которые не перейти,
Есть горы, которые не одолеть,
Есть ветры, которые могут снести,
Огонь есть палящий. Есть страх. И есть смерть.

А нужно шагать, несмотря ни на что,
Чрез реки и горы, огонь и ветра.
Пройти одному? Не сумеет никто!
Но Чья же рука так сильна и добра,

Что держит нас крепко всегда и везде?
В глубокую пропасть упасть не дает,
Спасает, когда мы в бурлящей воде,
Иль гнемся под ветром, иль пламя нас жжет?

Идем, ухватившись за Чью-то ладонь,
И горы высокие – ниже холмов,
И реки мельчают, и гаснет огонь,
Становится нежным дыханье ветров.

И страх исчезает, и смертная тень.
Мы знаем Чья добрая эта рука
Ведет и хранит нас с тобой каждый день:
Господь – рядом с нами. Дорога – легка.

Пусть злитися огонь и пусть стонут ветра,
Пусть реки бушуют, пусть горы – стеной.
Божья рука так сильна и добра,
Господь неизменно с тобой и со мной.

Ты руку Господню не выпусти вдруг –
Погибнешь. За Бога крепче держись.
В огне, на воде, у горы, на ветру –
За сильную Божью ладонь ухватись.

Любовь Васенина

СЛОМ

27 квітня 2019 р. був Усесвіт-
ний день служіння людям
з обмеженими можливостями
(СЛОМ) в Церкві АСД

Багато людей у сучасному світі хочуть бути серед еліти, яку вважають особливою групою в суспільстві. Якщо щось вважається винятковим, значить доступне не всім. Винятковість пов'язана з перевагами і привілеями, які притаманні тільки певній групі або особі. Якщо ви належите до людей з інвалідністю, то це вважається швидше несприятливим становищем.

Яка ситуація серед послідовників Христа? Як ставиться Церква до людей з особливими потребами, до тих, кого вважають «іншими» або «неповноцінними»? Якщо Церква насправді є тілом Христа, вона повинна бути спільнотою, що приймає. Відчуття привілейованості, вищого класу, не має бути характеристикою Церкви (Якова 2:1-9).

Апостол Павло в 1 Кор. 12:12-27 говорить про Церкву як про тіло, що складається з безлічі взаємопов'язаних членів, кожен з яких незамінний. Павло попереджає нас, щоб ми не нехтували і не недооцінювали важливість кожного члена Божого організму. Часто ми нехтуємо і недооцінюємо тих, хто здається слабким, обмеженим, нецікавим або відрізняється від нас. Ми звертаємо на них мало уваги. Можливо, ми досі боїмося того, що глухі не зможуть почути нашу проповідь Євангелія, сліпі не зможуть побачити красу Божого творіння і що занадто важко досягти Царства Божого тим, хто використовує інвалідний візок. Найбільшою перешкодою є те, що ми не знаємо, як правильно до них ставитися.

З біблійного погляду, це люди, які успадковують Царство Небесне.

Бог вважає і їх Останком Свого народу (Єрем. 31:7-9). Його запрошення стосується і їх, і Господь сподівається, що вони не відкинуть цей заклик, на відміну від деяких інших (Луки 14:16-22). Ми читаємо в Євангелії, що навколо Ісуса було багато людей з особливими потребами (Матв. 15:30). Такі люди ніколи не повинні піддаватися дискримінації або пригнобленню (Левит 19:14-15). Бог бачить у них потенціал і розраховує на них.

Люди з інвалідністю потребують допомоги в повсякденних справах, але вони також можуть багато чого запропонувати. Вони не хочуть бути залежними від допомоги інших людей. У них не тільки особливі потреби, але й особливі дари, навички та здібності, як і у всіх послідовників Христа. Потрібно використовувати їхній потенціал. Ці люди потребують нашої поваги.

Не біймося спілкування з тими, хто відрізняється від нас або має особливі потреби. Будуймо таку Церкву, до якої люди не бояться приходити і ставати її частиною. Будьмо поруч з тими, хто потребує нас не тільки в суботу. Будьмо християнами не один день на тиждень, а щодня.

Нехай Небесний Отець допоможе нам бути Церквою, яка відкрита для кожної людини. Тому що сила Христа проявляється в немочах.

Джозеф Словік,
керівник СЛОМ,
Транс-Європейський
дивізіон

Если мы доверяем Богу...

На летних Олимпийских играх 1912 года спортсмен Джим Торп представлял США в соревнованиях по легкой атлетике. Утром перед соревнованиями его обувь украли. Джим нашел две туфли в мусорном баке, но одна была слишком большой, поэтому ему пришлось надеть еще один носок. В этих туфлях в тот день Джим завоевал две золотые медали.

Если мы доверяем Богу, испытания в нашей жизни становятся не препятствиями, а помощниками.

Джим Торп, 1912 г.

ПРО НАС ПАМ'ЯТАЮТЬ

*«Згадуйте ваших наставників,
які проповідували вам
Боже Слово»
(Євр. 13:7).*

На Львівщині є живописний куточок, де розташований адвентистський санаторій «Барвінок». Тут затишно і спокійно. Сюди не долітає шум цивілізації. У спокійній плесі озера відображається небо, а повітря наповнене співом пташок. Газони із зеленою травою, клумби з квітами, акуратні доріжки для прогулянок та спортивні майданчики – усе тут для активного відпочинку та оздоровлення.

На початку квітня сюди запросили служителів ветеранів-пенсіонерів, які у тяжкі часи атеїзму проповідували вістку Євангелія. Адміністрація Західної конференції на чолі з її президентом Василем Чопиком вирішили зробити щось приємне для братів і сестер, які звершували служіння в небезпечних умовах. Організатором і відповідальним за цей захід був керівник Пасторської асоціації Валентин Шевчук. З радістю ми прийняли це запрошення: про нас пам'ятають, ми не забуті.

Ось і перші зустрічі з друзями, служителями, братами і сестрами. Гарячі обійми, вечір знайомств і розповідей. Багато років минуло. Ретельно була складена програма духовної частини. Ранкові служіння проводив директор санаторію Андрій Бабенцов. Глибоко занурювався в дослідження Божого Слова, як рудокоп, що знаходить жилу золота чи дорогоцінного каміння. Так і він пройшов шлях

Служителі-ветерани в санаторії «Барвінок»

від військового льотчика до служителя. Скільки дорожчих досвідів пережив, тому і Боже Слово, яке він передавав, було живим і діяльним.

Повністю підкоритися режиму санаторію – нелегка праця. Але коли хочеш покращити стан свого здоров'я, то докладаєш зусилля. Так і було. О 6 год ранку – підйом, о 7.30 – ранкова зарядка під спів пташок, процедури. Вишукане вегетаріанське харчування нам забезпечив шеф-кухар зі своєю командою. Щодня проводили майстер-клас із приготування корисних страв. Після кожного прийому їжі – прогулянки, адже так і їжа краще перетравлюється та засвоюється, і кисню багато потрапляє в організм, і тіло відновлюється. Ну а що вже говорити за масажистів! Одразу розумієш: не за гроші вони працюють, а серце своє віддають людям і сприймають свою працю не як роботу, а як служіння людям. Такі масажі справді оздоровчі, і відчуваєш їхню дію відразу.

Були і заняття з відновлення зору, фізкультура для хребта. Є в санаторії й сауна з басейном, душ Шарко, пропонують різноманітні компреси, припарки. Тим, хто хоче бути красивим, робили маски з блакитної глини. Особливо корисні були лекції лікаря. Та найцікавішими виявилися вечірні зустрічі, де служителі ділилися пережитими досвідами, які збагачували кожного. Ми

більше дізналися одне про одного, стали ріднішими.

Дякуємо Богові та керівникам Західної конференції за турботу і увагу до старшого покоління служителів.

Дорогі читачі! Скористайтеся можливістю відвідати християнський санаторій «Барвінок». Ви ніколи не пошкодуєте. Тут і тіло, і дух можна оздоровити.

Дарія Бабич

ХІ З'ІЗД ПОДІЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

16–17 квітня 2019 року в Духовному центрі м. Вінниця, що на вул. Келецькій, 50-А, відбувся ХІ з'їзд Подільської конференції під гаслом «Віруйте в Господа, вірте пророкам Його». На з'їзд прибуло 165 делегатів. У звітах адміністрації та керівників відділів конференції було висвітлено роботу за чотирирічний період, яка була спрямована на виконання місії – проповіді Євангелія, проаналізовано позитивні і негативні аспекти служіння.

На наступний чотирирічний період було обране керівництво конференції:

Президент: Зайцев Олександр Анатолійович

Секретар: Сич Віталій Васильович

Скарбник: Шопський Віталій Григорович

Просимо всі громади та членів Церкви молитися про новообрану адміністрацію та керівників відділів, про Боже керівництво в їхньому житті та служінні (Євр. 13:17). Ми готуємося до Другого приходу Ісуса Христа. Хоч «день і година» Його приходу залишається таємницею, однак події, що збуваються сьогодні, свідчать, що день Господній дуже близько. Світ підходить до межі, яку не зможе перейти. Бог прагне, щоб кожен член Церкви підготував дорогу для Господа.

Христос нехай буде завжди з усіма вами.

Утренние молитвенные конференции

Хочу поделиться опытом организации такого служения как утренняя молитвенная конференция, участие в которой повлияло не только на мою жизнь, но и на жизнь моих друзей и коллег. Я прошел курсы Полевой школы в Восточно-Днепровской конференции. Там Бог чудным образом открылся нам. Духовный наставник школы помогал нам возрастать в вере.

«Любой ребенок может получить те же познания, какие получил Иисус. Когда мы пытаемся познакомиться с нашим Небесным Отцом через Его Слово, ангелы приближаются к нам, наш разум укрепляется, наши души возвышаются и очищаются и мы становимся более похожи на нашего Спасителя... Общение с Богом посредством молитвы развивает умственные и нравственные способности, а наши духовные силы укрепляются, когда мы приучаем себя размышлять о духовном» (Э. Уайт. Желание веков. С. 70-71).

Как была организована первая молитвенная конференция? У нас было желание применять духовные принципы, о которых мы узнали на занятиях Полевой школы, в повседневной жизни. Совместно с другими участниками школы я решил организовать утренние молитвенные собрания.

Каждое утро с шести до семи у нас время молитвы. «Раннее утро заставало Иисуса уединении, размышляющим и изучающим Священное Писание или молящимся. Пением Он приветствовал утренний рассвет. Благодарственными гимнами Иисус ободрял себя...» (Э. Уайт. Советы по здоровому образу жизни. С. 162). «Всем нам было бы очень полезно каждый день проводить один час в размышлении о жизни Христа. Мы должны изучать ее во всех деталях, представляя себе каждый эпизод, а особенно заключительные события... Если мы хотим наконец быть спасенными, то должны научиться покаянию и смирению у подножия креста.

«Если мы сосредоточим свое внимание на Его великой жертве за нас, то наше доверие к Нему будет постоянным, наша любовь – живой и мы глубоко проникнемся Его Духом.»

Когда мы собираемся вместе, мы можем быть благословением друг для друга. Если мы принадлежим Христу, то наши самые желанные помышления будут о Нем. Мы с радостью будем беседовать о Нем. И когда мы будем говорить друг другу о Его любви, наши сердца смягчатся под Божественным влиянием. Созерцая

Его совершенство, мы “преображаемся в тот же образ от славы в славу” (Э. Уайт. Желание веков. С. 83).

Также мы изучаем Священное Писание. Читаем всего один текст в день, но исследуем его в контексте, рассматривая и те библейские стихи, что указаны в ссылках. Мы молимся и задаем вопросы Богу. Творец открывает нам уникальные истины. Результат такого общения с Ним – люди, переживающие рождение свыше. «Если мы хотим жить настоящей христианской жизнью, совесть должна пробудиться через постоянное общение со Словом Божиим. Все то важное, что Бог приобрел для нас великой ценой, не принесет нам пользы, не укрепит нас и не будет способствовать нашему духовному росту, если мы не оценим эти дары по достоинству. Мы должны питаться Словом Божиим, чтобы оно стало частью нас самих.

Вечером, в полдень или рано утром людям надо собираться небольшими группами и изучать Библию. Пусть у них будет молитвенный час, в течение которого они укреплялись бы, просвещались и освящались Святым Духом. Христос хочет, чтобы эта работа происходила в сердце каждого... Если вы сами откроете дверь своего сердца для принятия Духа Святого, то испытаете огромные благословения... Христос поселится в вашем сердце» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви. Т. 7. С. 195).

Благодаря утренним молитвенным конференциям мы становимся свидетелями уникальных опытов. Твердая почва сердца сменяется мягкой. Люди познают волю Господа и помогают другим познавать Его характер. Моим личным опытом участия в конференции стало ее влияние на мою работу. Мы с коллегами развивали фирму согласно духовным принципам, открытым на молитвенной конференции. На работе у нас сложились отношения, в которых больше нет неразрешимых конфликтов.

Со временем количество участников конференции выросло настолько, что было решено организовать еще одну конференцию. Этот опыт очень воодушевил нас. Молитвенные конференции объединяют участников из разных городов: Днепра, Харькова, нескольких городов Хмельницкой и Кировоградской областей. Благодаря этому служению стали возрождаться и некоторые общины.

Э. Уайт видела Божью церковь последнего времени состоящей из множества групп, в которых члены церкви и новообращенные с благоговением прилежно изучали Библию.

Наша утренняя молитвенная конференция существует уже восемь лет. Когда народ Божий объединяется в молитве, Бог творит чудеса. Верю, что Дух Святой призывает нас объединяться вместе для молитвы и чтения Священного Писания. Он ждет нашего отклика.

Валерий Журавский

Двое пожизненно заключенных приняли КРЕЩЕНИЕ в Виннице

10 апреля в винницкой тюрьме двое молодых мужчин, приговоренных к пожизненному заключению, крестились и присоединились к Адвентистской церкви. Подготовка к крещению проходила около шести лет. Николай и Дмитрий давно мечтали об этом. Пять пасторов и служителей из церкви посещали это учреждение, чтобы поддержать их. Пригласили на это событие также четверых осужденных, которые отбывают наказание вместе с Николаем и Дмитрием, и посещают встречи по изучению Библии. Крещенные говорят, что этот шаг их сильно воодушевил, порадовал и подтолкнул к решению так же следовать за Господом и заключить завет с Ним.

День ВСЕУКРАИНСКОГО служения в ЦЕРКВИ АСД

13 апреля 2019 года был днем Всеукраинского служения в Церкви АСД, в котором была задействована каждая община в Украине. Первая Киевская община также провела свое миссионерское мероприятие в парке им. М. Заньковецкой, что неподалеку от самой церкви. Было представлено несколько активных локаций для разных возрастных категорий. Члены церкви раздавали духовную литературу. В рамках проекта Украинского Библийского Общества по всеукраинской переписке Библии, все желающие могли переписать один библейский стих. Данный проект претендует на рекорд в Книге рекордов Украины. На мероприятии также присутствовал представитель УБО Юрий Петренко. Для детей была организована детская программа. Мероприятие закончилось розыгрышем призов от телеканала «Надія». Члены церкви выразили желание проводить миссионерские мероприятия чаще, чтобы нести людям весть о Христе.

— Я сам МОЛИТИМУСЯ за сина

Михайло із сім'єю

Моєму старшому сину скоро виповниться 26 років. Коли йому було лише півроку, він захворів. Думали, що це застуда або бронхіт, але довелося терміново покласти його до лікарні. Медики не могли встановити діагноз. Він лежав у лікарні півроку. Іноді сину ставало краще, його відпускали на декілька днів додому. Через короткий час він починав знову захитатися і синіти, тому ми знову їхали до лікарні. Йому кололи дуже сильні антибіотики, які так і не допомогли.

Згодом медики порадили шукати «бабок», які лікують нетрадиційними методами, адже не знали, як лікувати без діагнозу. Так ми почали шукати знахарів. Після лікування в них, молитов, ворожбитства, дитині на короткий час наче ставало краще.

Якось я познайомився з одним хлопцем у моєму місті. Ми з ним поїхали за кордон, щоб придбати автомобілі на продаж. Повертаючись назад додому, він цілу ніч розповідав мені про Христа. Я ставив запитання та розповів про свою біду з сином, що звертався до «бабок», що вони ж щось знають, моляться і дитині стає легше. Він тоді сказав мені: «Прочитай у Біблії, що не можна звертатися до чарівників, адже вони не від Бога» (П. Зак. 18:9-13). Я цього тоді не зрозумів, тому повторив, що це допомагає. Він запропонував мені самому помолитися своїми словами за свого сина, коли наступного разу йому стане погано. Мені було ніяково молитися, адже хто я такий? До церкви не ходжу, та й Бога не знаю. Так, вірив, що Він є, але... Та мій супутник знову запропонував просто спробувати самому молитися так, як умію, головне, щоб це було щиро й від серця.

Минуло декілька місяців, я забув про цю розмову. І ось знову стався напад. Ми вже мали, так би мовити, «штатну бабусю», яка зналася на викачуванні яйцями, молитвах тощо. Тоді я пригадав розмову з хлопцем про молитву. Покликав дружину, тещу та сказав, що більше ми нікуди не будемо телефонувати, адже у Святому Письмі написано, що не можна звертатися до чаклунів. Тоді я вже знав ці вірші в Біблії, прочитав їм і повідомив, що за сина молитимусь сам. Вони почали казати про те, що це ніколи не допомагало.

Я попросив їх вийти з кімнати, взяв свого сина на руки та почав молитися: «Господи, якщо Ти є, то зроби так, щоб моя дитина була здорова!» На моє здивування, дитина, яка вже була синя, після цих слів зробила глибокий вдих, порожівла і заснула, спокійно дихаючи. Тоді я зрозумів, що це не може бути просто так. Відтоді я почав читати Біблію, роздумувати, про що там написано. Почав більше спілкува-

тися зі своїм другом та познайомився з християнами. Нас запрошували на домашню церкву. Таким чином, ми пізнавали істину.

Минув рік. Уже не було жодного нападу. Читаючи одного разу Євангеліє, я подумав, що це, напевно, була просто випадковість. І щойно я подумав про це, у сина знову почався напад. Тоді дружина запитала, чи будемо ми викликати лікарів, чи самі молитимемося, чи зателефонуємо тій «бабці»? Я сказав, що будемо молитися. Взявши дитину на руки, ми вже всі троє молилися. Пам'ятаю ту молитву: «Господи, якщо першого разу це було від Тебе, то якщо Ти зцілиш дитину й цього разу, тоді я буду Твій». Після цих слів, мій син знову зробив глибокий вдих, заспокоївся і заснув.

Ось уже 26 років нічого подібного не повторювалося. Тоді я пережив досвід з Богом і зрозумів, що Господь близько. Він відповідає на молитви. Після моєї обіцянки я почав шукати відповіді на свої запитання, спілкувався з християнами різних конфесій, досліджував, чому саме суботу потрібно дотримуватися. Одного разу православний священик мені сказав: «Читай Біблію і живи так, як там написано. Я тобі не можу нічого сказати». Інші теж шукали виправдання, які не ґрунтувалися на Слові Божому. Я вирішив далі вивчати Біблію самостійно. Згодом прийшов до адвентистів сьомого дня і 1997 року уклав заповіт з Господом. З 2000 року звершую служіння пресвітера. Згодом охрестилися мій брат з дружиною, мама і моя дружина. Ми всі почали жити з Господом.

Бог робить усе, щоб людина повірила, прийшла до Нього й присвятила Йому своє життя.

Михайло
Белецький

БАБУСИНА БІБЛІЯ

Під час панування комуністичного режиму в Румунії тисячі Біблій були конфісковані у віруючих і зберігалися на складах. Після падіння комунізму в 1989 році уряд почав роздавати ці Біблії людям. Один молодий чоловік, закоренілий атеїст, працював на одному з таких складів, де роздавали Біблії.

Одного разу він зник з робочого місця. Співпрацівники почали його шукати і виявили, що він сидить біля великої купи ящиків, читає Біблію і сльози ллються по його щоках. Коли його запитали, що трапилося, він розповів, що взяв одну з Біблій, вирішив її погортати. Виявилося, що на цій Біблії було написано прізвище та ім'я його бабусі. З тисячі книг він чомусь взяв саме бабусину Біблію. Це вразило серце молодого чоловіка і стало початком змін у його духовному житті.

«Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому» (Об'явл. 1:3).

Читання Святого Письма змінило тисячі людей. Це незвичайна Книга. У ній міститься потрібне благословення: «Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому» (Об'явл. 1:3).

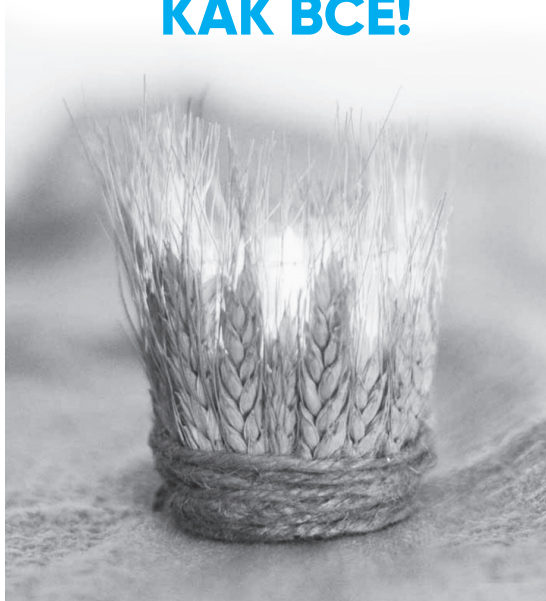

В Нагорной проповіді Христос сказав: «*Любите врагов ваших*» (Мф. 5:44). Для человека неестественно любить своих врагов. Без Божьей помощи мы не можем этого сделать. Нам легко любить тех, кто нас любит, но так, говорит Христос, поступают и язычники. Нам же необходимо научиться любить тех, кто не любит нас, и побеждать зло добром.

Когда я начал читать Библию и еще не посещал церковь, я жил в офицерском общежитии. Кто-то из моих близких друзей-сослуживцев уволился, кто-то женился, и так получилось, что в своей двух-местной комнате я остался один. На службу приехали новые люди. Поскольку я уже вел христианский образ жизни, и об этом знали все, ко мне обратился дежурный с просьбой выбрать себе соседа – какого-нибудь порядочного, спокойного непьющего офицера. Я не знал, кого выбрать, и решил, что буду об этом молиться. Так и сделал. В мою эскадрилью пришли два новых летчика. После долгих размышлений и молитв одному из них, лейтенанту, я и предложил быть моим соседом по комнате. Тот согласился.

Первый месяц мы жили нормально. Но вскоре выяснилось, что для моего нового соседа не были авторитетными ни звание, ни возраст. Он был молод; ему хотелось и современную музыку послушать, и телевизор посмотреть. При нем я старался не читать Библию – из ложного стыда. Хранил ее под подушкой, а остальная духовная литература – с нейтральными названиями – лежала на столе.

Со временем сосед начал строить мне козни. Я не мог понять причину такого поведения. Например, когда он возвращался с работы и видел, что я читаю Библию, то демонстративно включал рок-музыку. Он объяснял это тем, что тоже здесь живет и имеет право отдохнуть после работы. Я понимал, что

он прав, и не мог ему возразить. Просил его сделать музыку тише, а он, улыбаясь, специально включал еще громче. И о чем бы я ни просил, мой сосед все делал наоборот или назло. Однажды я пришел после наряда уставший, вошел в комнату и увидел, что мой сосед лежит пьяный, – видно, что-то отмечал с сослуживцами, – на столе беспорядок, бутылки... Я был расстроен и не знал, что делать. Потом подумал, что пока не наведу порядок, не смогу уснуть, и стал убирать. Может быть, утром, когда сосед проснется, то хотя бы поблагодарит меня за уборку. Но утром тот сделал вид, что ничего не заметил.

Так продолжалось полгода. Мое смирение и снисходительность не действовали на него. После очередной выходки я строго сказал ему, что мне не нравится его поведение как соседа. Неожиданно он воскликнул: «Слава Богу, ты такой, как все!»

Я застыл на месте от удивления, не понимая, что он имеет в виду. «Мне аж легче стало! Когда я в первый раз тебя увидел, то подумал: ну не может

ТЫ – ТАКОЙ, КАК ВСЕ!

человек быть таким спокойным. Эти полгода я делал все, что мог, чтобы вывести тебя из себя. Теперь я вижу: ты такой же, как все! Теперь, если нужно музыку выключить, то выключу, окно закрыть – пожалуйста, порядок сделать – пожалуйста. Главное, что ты такой, как все!»

Я сел на кровать. Мне казалось, что как верующий я проиграл. Мой сосед испытывал меня и пришел к выводу, что я такой же, как все.

Вскоре меня отправили в командировку в Югославию. Вернулся я через полгода. Придя на службу, спросил, как дела, что нового. Один из сослуживцев рассказал, что переехал в мою комнату и мой бывший сосед не дает ему спокойно жить. Я посочувствовал ему, потому что знал, каково это. Но оказалось, что мой бывший сосед теперь запрещает слушать рок-музыку и употреблять алкоголь, каждое утро читает Библию и делает зарядку. «Его уже весь гарнизон боится», – сказал сослуживец. Оказывается, те полгода до моего отъезда Бог трудился над сердцем моего бывшего соседа.

В нашем гарнизоне служило несколько адвентистов. Начальство не раз менялось, однако нам всегда давали возможность соблюдать субботу. Когда я уже уволился из армии, мне рассказывали, что если кто-то насмехался или издевался над адвентистами, мой бывший сосед решительно и смело защищал их.

Через нас Бог побеждает зло добром. Если нам кажется, что все наши старания напрасны и ничто не изменилось, не будем отчаиваться. Со временем мы обязательно увидим плоды Божьего труда. Будьте смиренными и стойкими до конца, проявляйте характер Христа, и Бог будет прославлен.

**Андрей
Бабенцов**

ВІРА І ВІРНІСТЬ БОГОВІ БУДУТЬ ВИПРОБУВАНІ

У 1979–1980 роках кубинський лідер Фідель Кастро вирішив позбутися своїх в'язнів. Він дозволив усім охочим відпливти човнами. Тисячі людей вирішили скористатися цією можливістю. Але коли вони залишали свою країну, Кастро не дозволив їм нічого взяти із собою, окрім одягу, який був на них. Розповідають, що люди Кастро перевіряли навіть зуби, чи немає золотих коронок. Якщо виявляли такі коронки, виривали зуби на місці.

Серед ув'язнених були не лише злочинці, а й багато християн.

Біженців розмістили у Форте Чаффі, штат Арканзас. Один перекладач, що допомагав у таборі, повідомив адвентистському пастору, що серед 20 тисяч біженців 50 людей дотримуються суботи. Пастор і його дружина намагалися знайти їх, але пошуки адвентистів серед 20 тисяч інших кубинців були схожі на пошуки голки в сіні. Хоч пастор заручився підтримкою іспаномовних солдат, усі зусилля ►

Моє серце віддане Богові та музиці

Моя мама – музикант, вона завжди мріяла, щоб я стала професійною піаністкою.

Моя родина з Донецька. З дитинства я їздила на різні конкурси, брала участь у багатьох фестивалях. У восьмому класі поїхала на конкурс від України в Латвію, виборола друге місце. Там я дізналася про школу для обдарованих дітей, у якій у мене були всі шанси навчатися. Так ми із сім'єю переїхали жити до Риги. Але настав момент, коли наша родина вирішила повернутися до України. Ми шукали школу для обдарованих дітей, в Україні їх є чотири, одна з них у Львові. Так через воєнні дії на сході України ми вже п'ять років проживаємо у Львові. Мене одразу зарахували до школи імені Соломії Крушельницької. Після її закінчення я вступила до Львівської національної музичної академії імені Миколи Лисенка, зараз навчаюся на третьому курсі. Паралельно працюю на телеканалі «Надія» журналістом, радіоведучою на «Голос Надії», розвиваюся в музичному служінні. Це мені дуже подобається.

Наша сім'я не вірила в Бога, а сектантів ми взагалі боялися. Коли я вступила до школи, у кімнаті гуртожитку зі мною жила дівчина Роксолана Івасютин. Вона була не така, як усі, ще й щосуботи ходила до церкви, тому я вважала її сектанткою і ми декілька місяців близько з нею не спілкувалися. Через деякий час ми почали дружити, бо знайшли спільну мову. Вона співачка, вокаліст. Одного разу Роксолана мені сказала: «Аделе, я хочу в церкві в суботу заспівати, але не маю піаністки. Сама собі не можу закомпанувати. Прошу, зіграй мені. Якщо не захочеш залишитися на служінні, відразу підеш». Я погодилася допомогти, бо ми вже добре товаришували.

Прийшли ми в суботу до церкви, що на вулиці Короленка, я закомпанувала

«МУЗИКА

познайомила
мене
з БОГОМ»

подрузі. Настав час проповіді, пастор вийшов за кафедру, а я не можу піти, бо дорога від інструмента до виходу з церкви проходить через всю залу. Мені було соромно йти до виходу, коли говорить пастор. Це й спрацювало. До цієї зустрічі з Церквою адвентистів сьомого дня я декілька разів відвідувала харизматів і вже трохи знала про Бога.

Після богослужіння члени громади мене одразу запросили на обід. Це дуже добре, коли нову людину запрошують на обід, бо відчуваєш, що Церква – це сім'я, що ти не одна, що ти не чужа, тебе підтримують. Мені це сподобалося, я подумала, що це приємна Церква, нічого поганого в ній не побачила, вони не схожі на сектантів. Я почала цікавитися Богом й істиною.

Майже щосуботи Роксолана просила грати їй, я ходила, грала, слухала проповіді. Влітку я поїхала у християнський молодіжний табір «Лінія відриву» і там прийняла хрещення. Я уклала завіт з Богом через п'ять місяців після того, як вперше переступила поріг адвентистської церкви. Це було 2015 року.

Коли я приймала хрещення, навіть не сказала своїй сім'ї про це. Це було не правильно щодо родини, але тоді я дуже боялася, що мене відмовлятимуть, не хотіла тиску з боку батьків. Це було моїм рішенням, з яким мені жити, бо я була впевнена на 100 %, що це істина. Для

мене моє хрещення було чимось таким, що тільки між мною та Богом. Тривалий час мені доводилося виборювати те, що в суботу я не займаюся жодними справами, окрім того, що йду до церкви і звершую служіння. Зараз уже все чудово.

Моя сестра Агата також зацікавилася церквою, почала вивчати Біблію. Цього року вона їде зі мною в табір, хоче в майбутньому також прийняти хрещення. Мама читає християнські книги, я вже бачу на її столі Слово Боже.

У мене є бабуса, вона хвора на рак останньої стадії. Понад півроку тому лікарі сказали, що їй залишилося жити максимум три місяці. Лікарі не розуміють, чому вона досі жива, кажуть, що це просто чудо. А я розумію чому, бо щодня молюся: «Господи, знаю, що вона повинна вже до Тебе відійти. Але, будь ласка, дай їй ще один день, щоб вона впустила Тебе у своє серце». Прошу щодня: «Ще один день, ще один день». Це чудо, що бабуса ще жива і має шанс прийняти Бога як свого Спасителя. Вона знає Господа, церкву, відвідувала служіння, знає, що за неї моляться, не дарма Бог дає їй час.

Моє серце віддане музиці. Я щаслива, що музика познайомила мене з Богом і що своїм музичним талантом я можу служити Йому.

**Адель
Пархоменко**

► виявилися марними. Тоді, сидючи у своєму автомобілі, пастор з дружиною молилися і просили Бога про допомогу. Помолитись, вони помітили групу людей за огорожею. Пастор сказав: «Я запитаю цих людей, можливо, вони щось знають». Підійшовши до огорожі, він гукнув, щоб привернути увагу однієї жінки. І відчув, що це саме ті люди, яких вони шукали. Він запитав: «Ви адвентистка сьомого дня?» Жінка обережно перепитала: «А чому ви запитуєте?» «Тому що я пастор Церкви адвентистів сьомого дня і шукаю всіх, хто дотримується суботи», – відповів він. І тоді обережність змінилася радістю. Звертаючись до невеликої групи

людей, вона закричала: «Вони тут!» А пастор крикнув своїй дружині: «Це вони!»

Група людей поспішила до пастора.

– Мені сказали, що вас близько 50 осіб, – сказав пастор.

– Насправді нас 54, – відповіли його брати та сестри.

– А де решта? – запитав пастор.

– Вони в казармах. Але сьогодні ввечері буде молитовне зібрання і всі ми зберемося разом, – пояснила жінка.

– У вас є Біблія? – запитав знову пастор.

– Ні, дехто з нас не бачив Біблії вже 10 років. У нас її забрали під час арешту, – сумно відповіли вони.

– У мене в автомобілі є Біблія. Я зараз принесу її вам, – з радістю сказав пастор.

Він приніс свою Біблію і простягнув через огорожу найстаршому чоловікові в групі. Йому було близько 80 років. Той взяв Книгу, притиснув до грудей і, розкачуючись з боку в бік, розплакався від радості.

Дні стрімко біжать вперед, і настане час, коли наша віра і вірність Богові будуть випробувані. Як Біблія була дорогоцінна для кубинських емігрантів, такою ж цінною вона повинна бути і для нас.

Наша вірність Богові сьогодні визначає, де ми стоятимемо завтра.

Біла ворона

Розповідають таку притчу. Звичайна чорна ворона зайшла в кафе і побачила білу ворону, що сиділа в кутку. Чорна ворона підійшла до офіціанта і голосно, так, щоб чули всі, сказала: «Офіціанте! Пригощаю всіх за свій рахунок! Принесіть їжу для всіх відвідувачів кафе, окрім цієї білої ворони!» Офіціант, узявши гроші, розніс їжу всім, окрім білої ворони.

Однак біла ворона не зникла, подивилася на чорну, усміхнулася і сказала: «Дякую!» Це ще більше розлютило чорну ворону. Вона знову дістала свій гаманець і крикнула: «Офіціанте! Усіх пригощаю чаєм, окрім цієї білої ворони!»

Офіціант став розносити чай. Замість того щоб розсердитися, біла ворона знову сказала: «Дякую!»

Розлючена чорна ворона запитала в офіціанта: «Що не так із цією білою вороною? Я купила їжу всім відвідувачам кафе і пригостила чаєм усіх, окрім неї, а вона каже мені: «Дякую!» З нею все гаразд?»

Офіціант усміхнувся і сказав: «Так, вона просто власниця цього кафе».

Ніколи не робіть поспішних висновків. Не судіть про людину за одним лише зовнішнім виглядом.

Куди поділася ложка?

Одного разу пастор вечеряв у одній сім'ї з його церкви. Після вечері, коли пастор пішов, дружина сказала чоловікові: «Я думаю, що він украв у нас ложку!» Це непокоїло її цілий рік. Через рік пастор знову навідався в гості до цієї сім'ї. Жінка не витримала і запитала його: «Скажіть, будь ласка, це ви взяли нашу ложку?» Пастор усміхнувся і відповів: «Ні, я поклав її у вашу Біблію».

Вслучає

СОМНЕНИЙ поступай так,
как делает **ПОДСОЛНУХ**.

Ищи **ИСТОЧНИК СВЕТА**
и **ПОВОРАЧИВАЙСЯ** в его сторону.
«**Я СВЕТ** миру; кто **ПОСЛЕДУЕТ**
ЗА МНОЮ, тот не будет ходить
во тьме, но **БУДЕТ ИМЕТЬ**
СВЕТ ЖИЗНИ».

(Иоан. 8:12)

« **Каждый наш шаг будет оцениваться Небом не по тому, какое внешнее впечатление он производит, а по его внутренним мотивам.** »

Э. Уайт. Разум, характер, личность. С. 345

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10—А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72